

Hulphond

DOOR ANNE VELLINGA
ANNE@NHD.NL

Een hond is je beste vriend en je weet vooraf dat je hond veel te snel dood gaat. Dat heb ik meege- maakt en dat deed pijn. Je hond maakt het niet uit hoe je eruit ziet. Je beste vriend houdt van je zoals je bent, wil altijd bij je zijn en wil altijd mee, zelfs naar de kaakchirurg. Hij troost je als je verdrietig bent, dertelt als je blij bent en beschermt bij gevaar. Mijn hart springt open als er ineens een prachtige hond voor mijn deur staat. Het is geen kleine hond en geen grote hond en hij heeft heel veel haar in een moeilijk te omschrijven hondenkleur. Beige klinkt veel te saai. Hij kijkt me met een paar schrandere bruine ogen aan vanonder zijn pony. Als ik hem begroet, begint hij te kwispelen, als ik op mijn fiets stap, wordt hij dolenthousiast en rent springend met me mee. Als ik afstap, houdt hij halt, kop scheef, wat we nu weer voor leuks gaan doen. Mijn hart knalt mijn borst uit. Ik heb een nieuwe vriend gevonden! Of liever, hij mij. Hier klopt iets niet. Het dringt door als een koude douche. Wie is zijn baas? Waar is die? Waarom heeft de hond zijn baas verlaten? Zoekt hij hulp? Is hij daarom zo blij met mij en mijn fiets? Dat ik snel te hulp kan schieten? De rollen zijn even helemaal anders. Ik laat mij leiden door de hond naar zijn baas. Hond rent naar links, ik fiets naar links. Hond blijft op een kruispunt staan. Ik blijf er ook staan. Er komt geen snelver-

keer, want we zijn op een fietspad. Er komen wandelaars aan. „Is die hond van jullie?” Niet dus. Verderop staat een huis van een verre buurman, die ik nog nooit gezien heb. Wat op zich vreemd is. Ik fiets naar dat huis. Hond blijft op de kruising staan. Ga ik verkeerd? Een vlotte kerel, mijn onbekende buur-

man, heeft mij meteen in de smiezen. Ik verklaar mijn aanwezigheid op zijn erf nader.

„Een mooie, harige hond.” Hij weet genoeg. „Dat is Zwabber. Hij was met mijn zoon mee en zijn hulphond.” Zoon maakt een wandeling in een elektrische rolstoel. Is zoon omgeval- len? Zwabber staat het voetver- keer te regelen op de kruising. Fietsers, brommers, wande- laars moeten om hem heen. Van een rolstoel geen spoor. Of toch. Achter de overhangende takken van een struik die nog vol in blad staat, komt een supersonische kar met dito bestuurder aangezoefd. Een schitterende zwarte hond keurig naast hem.

„Mijn zoon met zijn hulp- hond.” Zwabber is de hulp- hond niet. Hij zwabbert er een beetje bij. Terwijl zoon veilig naderbij zoekt, vertelt vader over de kwaliteiten van de hulphond. Hij haalt de krant, opent de deur, doet alles wat je beste vriend doet, en dat met blij gemoed. Vader sommeert zoon voortaan beter op Zwab- ber te letten. Dan kijkt hij mij aan. „Ben jij van die stukjes? Je gaat hier toch niks over schrijven?” Tuurlijk niet. Ik ga de vloer niet aanvegen met Zwabber.